

[Askjær Jørgensen]

skæftigelse i stedet for at gå på understøttelse sælger sit hus, som han har haft i en årrække og fået betalt ned, så han ikke skylder meget på det. Han flytter til en anden by for at få et job og kan naturligvis ikke beholde boligen, men må skifte. Som det er almindeligt ved hushandler, får han kun en beskeden udbetaling på sit hus, men han får nogle pantebreve. Uanset om man anlægger den betragtning, om den familie nu også har råd til at bo i den bolig fremover, mener vi, det er groft urimeligt, at en familie, der på den måde har søgt at sikre sig, skal tvinges til at realisere sine pantebreve. Der er så megen debat i denne tid om pensionskasser, og hvad man har indbetalt til pensioner, men vi har dog endnu ikke oplevet, at man siger til folk, at de skal købe deres pensioner ud for at klare sig i en midlertidig økonomisk-social trangssituation. Derfor er det urimeligt, som man mange steder ser, at man tvinger folk til at realisere alt for tæt ned på de ressourcer, de har.

Der er jo også ting fremme i debatten om, at ofre for vold ikke får så god en behandling, som de bør have. Landsforeningen til støtte for ofre for vold har udført et stort oplysende arbejde. Jeg skal gerne bagefter til socialministeren overlade et blad, der hedder Bedre tider. Fra forsiden af april-maj-nummeret 1982 kan jeg citere en artikel om, hvordan en borger i Esbjerg ikke har kunnet få hjælp til at få sine tænder lavet i orden efter at have været udsat for grov vold. Problemet for den pågældende blev først løst, da en privatpraktiserende tandlæge trådte til og ydede hjælp. Selv om ministeren siger, at ofre for vold skal hjælpes, har jeg altså her dokumentation for, at det ikke sker i alle tilfælde.

Efter at man har lagt det sociale ud til administration i kommunerne, er det meget individuelt, hvordan det bliver administreret. Vi ved, at kommunernes budgetter er meget pressede, men ikke tilnærmelsesvis lige pressede over hele landet, og som følge deraf er man ikke lige striks alle steder, og derfor er der altså stor forskel på, hvad man opnår i sociale ydelser. Vi finder, at man med rette kan kalde det en kaotisk situation, at alle borgere ikke bliver behandlet ens i så lille et samfund som vort, selv om jeg undtager både Færøerne og Grønland, som jeg meget vel

er klar over ikke er omfattet af den almindelige lovgivning i Danmark på alle områder.

På særforsorgens område kan jeg sige at vi i finansudvalget har været opmærksom på, at store dele af socialministeriets personale, der skulle administrere særforsorgen, da den lå dér, fortsat er ansat dér. Man har afæsket tidligere socialministre begrundelsen for, at man har opretholdt det store personale i socialministeriet til at administrere særforsorgen, når det nu var lagt ud til amterne at administrere den. Det skal jeg ikke forlange at den nye socialminister skal svare på i dag, men jeg skal aflevere den bøn til ministeren, at han vil se på, om der ikke sidder for mange mennesker i ministeriet til at tage sig af særforsorgsområdet efter udlægningen, om ikke nogle af de penge, man bruger til lønninger, kunne bruges til direkte socialhjælp til vore svage i samfundet.

Men uanset om ministeren siger, at vi har et af verdens bedste sociale systemer, er det vores hensigt stadig væk at prøve på at forfølge, at der er uretfærdigheder og uligheder i allerhøjeste grad på dette område i vort samfund. Vi erkender, at der er masser af samfund, hvor det sociale sikkerhedsnet er dårligere, end det er i Danmark, men vi har lov til at sige, at socialdemokratiet i Danmark har hovedansvaret for, at økonomien er blevet så dårlig, at man har svært ved at opretholde en rimelig situation på det socialpolitiske område. Jeg var lidt forbavset over at høre ministeren sige, at man ikke kunne forudse, hvordan det ville gå. Det er lidt forbavsende, hvis en minister, der er forhenværende overvismand og igennem en lang periode har beskæftiget sig med samfundets økonomi, vil påstå, at man ikke var i stand til at forudse, at samfundets økonomi var ved at køre løbsk.

Jeg er opmærksom på, at andre socialdemokrater har set, at det var ved at gå galt med økonomien. Det er endda således, at man har hørt socialdemokratiske folketingskandidater, i hvert fald én, der hedder Steffen Møller, sige, at det danske samfund var ved at gå bankerot. Så er det næste spørgsmål: hvis denne økonomi, som er socialdemokrat, får ret i sin påstand om, at Danmark går bankerot, hvordan skal vi så administrere bistandsloven og alle de andre ting, når først vi er gået konkurs eller bankerot, eller hvad det er, der sker?